

Lou

Lou, een jonge Afghaan, stond ook niet op onze site. Dat hoefde niet, want we waren al in contact met een aardig, hond-ervaren echtpaar, dat zijn zinnen op een Afghaan had gezet. Nu zijn Afghanen niet wat je 'beginnershonden' zou noemen en in zo'n geval praten we eerst uitgebreid met de mogelijke adoptieouders en proberen we erachter te komen wat hun voorstelling van het 'in dienst zijn van een Afghaan' precies inhoudt.

WaarderingNog niet gewaardeerd

[Stel een vraag over dit artikel](#)

Het is natuurlijk altijd makkelijker als mogelijke adoptanten al ervaring met het ras hebben, maar ja, je moet natuurlijk ooit een keer beginnen. De schrijver van dit stukje had haar eerste Afghaan uit het asiel van Den Haag en ze had voordat deze blonde reus min of meer toevallig langs haar liep, op weg naar zijn kennel, nog nooit bewust een Afghaan gezien, laat staan gedacht dat ze er een wilde hebben. Ze zocht gewoon 'een hond'. Ze adopteerde de blonde Afghaan, die veel energie stopte in opleiding tot een goed werknemer, want intussen heeft twee jaar geleden haar twaalfde Afghaan zijn intrede in haar leven gedaan. Ook een beginner kan dus best een prima Afghanenmens worden.

Enfin, de gesprekken waren zeer positief en we waren er van overtuigd dat deze mensen de juiste instelling voor een Afghaan hadden. In het geval van Lou was dat ook wel nodig, want hij is van het model 'Afghaan met ideeën'. Zo eentje met een onophoudelijke stroom plannetjes, van fietsers jagen, tot het huis verbouwen, van plotseling een enorm lange aria aanheffen -of nòg langer zachtjes neurieën- tot kijken wat er op het aanrecht ligt.

We spraken af ergens in het diepe zuiden van Nederland, op een snikhete dag. Hoewel de Coronabeperkingen nog steeds van kracht waren, was er gelukkig een soort uitspanning met een enorm terras, veel afstand tussen de tafeltjes en alle mogelijk denkbare ontsmettingsmiddelen. Dat kopje koffie met een enorm glas water was toch wel fijn!

We ondernamen een korte boswandeling en meteen was duidelijk dat dit toch wel een *match made in heaven* moest zijn -niet ongelijk de blonde afghaan in het asiel van Den Haag en zijn vrouwtje. Lou ging dan ook vlotjes mee naar huis.

We krijgen regelmatig berichten, over lange en heerlijke wandelingen, over varen met een boot, en over werkoverleggen met de andere hond van het echtpaar over wie vandaag welke kippen zal bewaken. We verwachten dat Lou, of eigenlijk James, nog wel wat werk zal hebben aan het opleiden van zijn mensen tot gewillige Afghanenmensen, maar we zijn ervan overtuigd dat het helemaal goed komt! En we zijn er net zo van overtuigd dat zijn mensen erin zullen slagen de overmaat aan ideeën een beetje in te dammen.

Allemaal veel succes!